

LÁZÁR BENCE ANDRÁS

Hommage á P. J.

Emlékszel még?

*Bár, hogy felednéd.
Jegyzetedbe nézel és idézed.
„Csak azt felednéd.”
De nem felejtetted.*

*Ahogy nem felejtetted,
a ráncokat, az ősz rostokat
a fejről. A madarakat sem.
Csőrükben feszület.
Szárnyukon sebek.*

*Hogy felednéd. Marharépat evett.
Jegyzetedbe nézel. Hallgatsz.
Ujjaid közt széles cigaretta.
Van ilyen gondolod.*

*Van ilyen hallgatás.
A madarakban ez még szebb.
A beszéd idegen. Hangjuk felszakított sebek.*

Emlékszel még?

*A könny helyett. A könny helyett üres árok.
Csapatban szállnak alá.
Csőrükben feszület.
Jegyzetedbe nézel és idézed.
„Csak azt felednéd.”*

*De nem felejtetted. A villanydrótok
felgyújtják az egészséget. A feszületek*

*lebomlanak. A sebek kinyílnak.
Te hallgatsz és ujjaim közt széles
cigaretta hamvad.*

Emlékszel még?

*Jegyzetbe nézel és idézed.
„Csak azt felednéd”
De a ráncokat, az ősz rostokat
a fejről én hogy feledném?*

Virágok nélkül

*A derékba tört éjszakákat
nem segítik többet melleid
körvonalai. Méhedben lassan
zuhognak tovább nappalok,
hónapok, évek bizonyosságai.
Cserélődsz úgy négyhetente.*

*Hogy ki leszek én benned majd
eldönti a reggel. Felébredsz, émelyegsz,
nem látod a végét, hogy derekadból
éjszaka mért maradtak az elhalt ígéreteid.*

*Melleid nem anyai körvonalak.
Melleid férfiak vacsorája csak.
Így a derékba tört éjszakákat
virágok nélkül alusszuk át.*

*Méhed maga marad, kinn
lassan zuhogni kezd és
tudni fogjuk mindketten
hol virág lélegzett, fejét virág
nem emeli az esős szélbe már.*

Séta (kilences)

*Felegyenesedsz. Sétálni indulsz.
Átsegítesz egy öreget a zebrán.
Nincs végállomás.*

*A rovarok legalább átváltoznak,
Eszedbe jut, azok legalább nem
felejtik el. A csapostól kérsz
egy pohár vizet. Flörtölni kezd veled.*

*A szitakötőkről beszélsz neki.
Látod, ahogy izzad a poharad.
Nincs végállomás.*

*Túl idős, éppen átváltozik.
Eszedbe jut. Eszedbe jut, de
nem akarod ott hagyni.*

*Egy kőről beszél neked.
Megmutatja. Színes.
Nincs végállomás.
Az első szeretőjétől kapta.*

*Aztán a lakásán találod magad.
Éppen átváltozik, gondolod.
Sokat álmodik. Mindig repül.
Mondja. Mindig szárnya van.*

*A rovarok legalább átváltoznak,
eszedbe jut. Azok legalább nem felejtik
el. Lerántja rólad az inget.
Nincs végállomás.
Én nem adok követ, én nem.*

*Aztán felegyenesedsz. Sétálni
indulsz. Átsegítesz egy öreget a zebrán.
A szitakötők legalább tudnak repülni,
azok legalább, gondolod.*